

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **MRAZÍRNY PLZEŇ-DÝŠINA a.s.** IČ 25230484, se sídlem 330 02 Dýšina č.p. 408, zastoupen Mgr. Alenou Chaloupkovou, advokátkou se sídlem K Merfánům 47, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR**, se sídlem Kloknerova 26, 148 01 Praha 414, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.10. 2010, č.j. MV-36997-6/PO-C-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, č.j. HSPM-1084-3/2010 UPP ze dne 1.3.2010, kterým byla uložena žalobci pokuta ve výši 100.000,- Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. i) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákona o požární ochraně“) tím, že nepodal písemnou zprávu o odstranění závad zjištěných při kontrole ve lhůtě stanovené orgánem vykonávajícím státní požární dozor, a za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 76 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 76 odst. 5 zákona o požární ochraně, tím, že neprovedl ve stanovené lhůtě opatření uložená k odstranění zjištěných nedostatků.

Žalobce se v podané žalobě domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože

považuje obě vydaná rozhodnutí za nezákonná, neboť dle jeho názoru správní orgány nesprávně aplikovaly právní normy, a to při posuzování okolností, z nichž bylo dovozeno nepodání písemné zprávy a nesplnění opatření uložených mu Hasičským záchranným sborem Plzeňského kraje zápisem o tematické požární kontrole č.j. HSPM-1367-2/OP/SPD-2009 ze dne 31.8.2009.

Především žalobce nesouhlasí se zjištěním správních orgánů, že při tematické požární kontrole nebyl předložen doklad o kontrole provozuschopnosti zařízení pro detekci hořlavých plynů a par obsahujících údaje podle § 7 odst. 8 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (dále jen „vyhláška o požární prevenci“) ve lhůtě do 20.9.2009. Dne 17.12.2009 žalobce předložil doklad Protokol o nastavení detekčního systému kalibračním plynem ze dne 2.4.2009“ (ve spisu č.j. . HSPM-1367-2/OP/SPD-2009). Jelikož výhrada správních orgánů spočívala v tom, že předložený dokument nesplňoval požadavky ust. § 5 odst. 1 písm. a zákona o požární prevenci a ust. § 7 odst. 8 písm. d) a f) vyhlášky o požární prevenci, žalobce poukazoval na znění uvedených ustanovení, s tím, že žalobce předložil správnímu orgánu doklad, z něž jednoznačně vyplývalo, že kontrolu provedl P.S., IČ 68813503, DIČ CZ7101142026. Výhrada, že v dokladu nebylo uvedeno potvrzení osoby, která kontrolu provedla, tedy není pravdivá. Pokud jde o další výhradu, týkající se uvedení údaje, zda je zařízení provozuschopné, žalobce uvedl, že samotný citovaný protokol obsahuje údaj, že stav detekčního systému byl bez závad, byť tento údaj nebyl v původním protokolu výslovně uveden, z celkového textu i závěrů však jednoznačně vyplývalo, že detekční systém je provozuschopný a je bez závad. Opačný závěr správních orgánů je nepravdivý a navíc je třeba vždy hodnotit, zda výhrada, kterou správní orgán má je spíše formální a lze výkladem z předložených dokladů příslušný závěr učinit či zda se jedná o výhradu podstatnou směřující k ohrožení požární bezpečnosti. Tato situace v rámci dané výhrady dle názoru žalobce nenastala a ani nastat nemohla. Postihování správním orgánem je proto v daném kontextu nutné považovat za nepřiměřené a zbytečně formální. Žalobce má za to, že smyslem příslušných ustanovení je zajistit kontrolu zařízení v takovém rozsahu, aby bylo jisté, že je schopné provozu. Doklad, který žalobce HZS předložil jednoznačně potvrzoval, že kontrola proběhla a kromě detailů, které je třeba považovat za formalitu, obsahoval veškeré ostatní vyhláškou požadované údaje. Vzhledem k tomu, že HZS příslušný dokument obdržel ještě v měsíci srpnu 2009, tj. téměř měsíc před uplynutím stanovené lhůty a nevyjádřil k dokumentu žádné výhrady, je současný přístup, kdy HZS vyžaduje takovou formalitu, jako doplnění konkrétního slovního vyjádření skutečností, které z potvrzení již vyplývaly dle našeho názoru nutné považovat za zneužívání výkonu státní správy. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že společnost dne 9.9.2009 předložila kopii protokolu o nastavení detekčního systému kalibračním plynem, nicméně v tomto protokolu nebylo správně zaškrtnuto slovní spojení BEZ ZÁVAD. Správní orgán, jak již shora žalobce uvádí však nemůže vycházet jen ze závěru protokolu, ale též jeho ostatního textu. A pokud není splněna podmínka jen tohoto závěru, pak není možné považovat tuto chybu za natolik podstatnou, aby bylo možné ji považovat za správní delikt.

V rámci druhého okruhu žalobních námitek týkajících se závěru žalovaného, že při

požární kontrole ve lhůtě stanovené do 30.9.2009 nebyl doklad o požární bezpečnosti předložen, žalobce uvedl, že již k odvolání připojil dvě revizní zprávy ze dne 26.3.2010 a 30.3.2010 provedené L.M. a vztahující se jednak k regulační stanici plynu a jednak k průmyslovému plynovodu od RS přes regulaci po teplovodní kotel. Obě zařízení jsou schopny bezpečného a spolehlivého provozu. Při revizi bylo zjištěno, že se v případě regulační stanice plynu nejednalo o chybně fungující šoupě, ale o odvětrávací ventil. Z hlediska požární bezpečnosti tak neexistovalo žádné riziko. K úniku plynu z manometru tedy navíc nedocházelo. Jak již žalobce v rámci správního řízení ve vyjádření ze dne 12.1.2010 uváděl, nejedná se o zařízení, které je užíváno neustále. S ohledem na nabídku v úvahu přicházejících společností oprávněných k opravám a revizím a počasí (dlouhé zimě a teplotám neumožňujícím provedení opravy) bylo nemožné, aby k opravě a následné revizi bylo přistoupeno dříve. Navíc podle předchozích úvah k opravě bylo nutné odpojení přívodu plynu od vesnice a tím i odpojení přívodu plynu do vesnice. Poté, kdy bylo k podrobnému přezkoušení přistoupeno, bylo zjištěno, že šoupě nebylo vadné a jednalo se jen o údržbovou záležitost, která nikterak neohrožovala požární bezpečnost. Závěr revizního technika, že se jedná o vadné šoupě tak nebyl správný a nebyla tak nutná žádná oprava. Oprava manometru byla provedena tak, jak je ve vyjádření žalobce v rámci správního řízení ze dne 12.1.2010 uvedeno. Pokud jde o tvrzení správního orgánu, že rozhodující stav pro posouzení správního deliktu je stav v době kontrolní dohlídky, tedy dne 17.12.2009, s tímto tvrzením žalobce souhlasí ale v rámci úvah o závažnosti správního deliktu je třeba brát v úvahu i případné následky, které hrozily či hrozí. Není možné vycházet jen formálně z té skutečnosti, že byla porušena určitá povinnost, která byla uložena na základě nesprávných skutkových zjištění. Pokud správní orgán vycházel původně ze skutkového zjištění, že je potřeba opravit pro splnění obecně závaznými předpisy uložených povinností určitou část zařízení a tato skutková zjištění se následně ukázala jako nesprávná, není možné formálně vycházet z toho, že žalobce porušil své povinnosti, když opravu v uloužené lhůtě, tedy včas nezajistil, když to navíc ještě nebylo objektivně možné. Žalobce nenamítá, že se nedopustil porušení správním orgánem uložených povinností, namítá, že správní orgán měl při hodnocení nejen sankce, ale též závažnosti správního deliktu vzít v úvahu i skutečnosti následně zjištěné.

Uloženou pokutu považuje žalobce za nepřiměřenou, a žalobce se domnívá, že správní orgán nedostatečně hodnotil veškerá hlediska, která je povinen při úvaze o uložení pokuty hodnotit. Je pravdou, že žalobce již byl jednou sankcionován, a to pokutou ve výši 40.000,- Kč. Je však také pravdou, že veškeré vytýkané závady již odstranil a že v době, kdy s ním bylo správní řízení zahájeno, již byly taktéž téměř odstraněny. Jak je ze samotného rozhodnutí patrné, z původních výtek, kterých bylo 7 předmětem správního řízení a následného uložení sankce v tomto řízení zbyly již jen 2 nedostatky, které již taktéž byly odstraněny a navíc tyto dva nedostatky byly spíše formálního původu.

Žalobce se domnívá, že odůvodnění správních orgánů obou stupňů ohledně výše ukládané pokuty je velmi stručné. Správní orgány podrobně neodůvodnily, v souladu s hledisky dle § 76odst. 6 zákona č. 133/1985 Sb. v platném znění. Toto ustanovení stanoví, že při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody. Dle názoru žalobce nevznikla žádná škoda a ani ke

vzniku škody dojít s ohledem na porušené povinnosti nemohlo. Bylo jednoznačné, že žalobce se snaží nedostatky odstranit a také je postupně odstraňoval. Z tohoto pohledu je tedy uložená sankce nepřiměřeně přísná a budí spíše dojem, že její snahou není motivovat, ale finančně postihovat podnikatelské subjekty, které to již nyní s ohledem na vliv ekonomické krize nemají lehké, ve prospěch státního rozpočtu, aniž by bylo hodnoceno, jaké riziko pro požární bezpečnost dané porušení skutečně mělo.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na text žalobou napadeného rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud věc projednal a rozhodl ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., aniž by nařizoval jednání, poté co s tímto postupem účastníci projevíli souhlas.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V první žalobní námitce nesouhlasí žalobce s hodnocením Protokolu o nastavení detekčního systému kalibračním plynem ze dne 2.4.2009“, dále jen „Protokol“ (ve spisu č.j. HSPM-1367-2/OP/SPD-2009), žalobce má za to, že protokol potvrzoval nezávadnost zařízení a podepsala jej oprávněná osoba.

Z Protokolu o nastavení detekčního systému kalibračním plynem ze dne 2.4.2009, založeného v právním spise, vyplývá, že neobsahuje údaje dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o požární ochraně v návaznosti na § 7 odst. 8 písm. d) a f) vyhlášky o požární prevenci, neboť v něm chybí kladné vyjádření o provozuschopnosti zařízení a potvrzení osoby, která kontrolu provedla dle § 10 odst. 2 vyhlášky o požární prevenci. Podle § 10 odst. 2 vyhlášky o požární prevenci osoba, která příslušnou činnost podle odstavce 1 provedla, odpovídá za kvalitu provedené činnosti a písemně potvrzuje, že při tom splnila podmínky stanovené právními předpisy, normativními požadavky a průvodní dokumentací výrobce konkrétního typu požárně bezpečnostního zařízení nebo hasicího přístroje. Správní orgány nezpochybňovaly skutečnost, že Protokol podepsala osoba oprávněná k vydávání potvrzení o způsobilosti zařízení, jak se mylně domnívá žalobce, správní orgány dospěly k závěru, že tento Protokol nepotvrzuje, že požárně bezpečnostního zařízení splňuje všechny požadavky kladené právními předpisy na jeho kvalitu a bezpečný provoz. V Protokolu o nastavení detekčního systému kalibračním plynem není zaškrtnuto na formuláři z nabízejících se dvou tvrzení „BEZ ZÁVAD“ a NEFUNKČNÍ“ ani jedno, ale v poznámce je uvedeno: „Doporučujeme montáž zvukové signalizace úniku NH₃, výměnu senzorů na čidlech,“ z čehož jednoznačně vyplývá, že systém nebyl bez závad ale vyžadoval opravu. Je proto oprávněný závěr správních orgánů, že protokol neprokazuje kladné vyjádření o provozuschopnosti zařízení, a tím ani neprokazuje potvrzení splnění podmínek dle § 10 odst. 2 vyhlášky o požární prevenci.

V rámci druhé žalobní námitky bylo vytýkáno správním orgánům zjištění, že není prokázáno zajištění požární bezpečnosti při provozu plynového zařízení (regulační stanice plynu typ RS 200/1/1/425 v kioskovém provedení v oplocení) dokladem o odstranění závad zjištěných při revizi zařízení ve lhůtě do 30.9.2009. Žalobce uvedl, že v rámci odvolání předložil dvě revizní zprávy ze dne 26.3.2010 a 30.3.2010 provedené Lumírem Matějkou, vztahující se jednak k regulační stanici plynu a jednak k průmyslovému plynovodu od regulační stanice přes regulaci po teplovodní kotel, z nichž vyplývá, že obě zařízení jsou schopny bezpečného a spolehlivého provozu a že k úniku plynu nikdy nedocházelo. I když žalobce uznal, že rozhodující stav pro posouzení správního deliktu je stav v době dohlídky, tedy ke dni 17.12.2009, je potřebné zvažovat v rámci úvah o závažnosti správního deliktu i případné následky a není možné vycházet jen z formálních závad. Uvedené námitky byly obsahem odvolání a v žalobou napadeném rozhodnutí byly přezkoumatelným způsobem vypořádány. Nelze souhlasit s žalobcem, že se jedná pouze o formální pochybení. Soud se přiklání k závěru vyjádřeném v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde je uvedeno, že opatření uložené s termínem plnění do 30.9.2009, bylo splněno až se značnou časovou prodlevou, neboť revizní zprávy byly předloženy spolu s odůvodněním odvolání až dne 7.4.2010, a že rozhodující pro uložení pokuty byl stav zjištěný v době kontrolní dohlídky dne 17.12.2009. Žalobce měl možnost splnit uložená opatření bez sankce, protože předložit revizní zprávy mu bylo uloženo v rámci tématické požární kontroly provedené dne 26.8.2009 v dostatečně dlouhé časové lhůtě do 30.9.2009, resp. do 17.12.2009. Žalobce ani v takto stanovené lhůtě revizní zprávy nepředložil, byl si tedy vědom, že pokud tak neučiní vystavuje se nebezpečí sankce, která také byla následně udělena, a to podle § 76 odst. 1 písm. i) zákona o požární ochraně.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že správní orgán dostatečně nehodnotil veškerá hlediska při úvaze o uložení výše pokuty dle § 76 odst. 6 zákona o požární ochraně, soud neshledal ani tuto námitku důvodnou. Podle tohoto ustanovení se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody“). Jestliže žalobce tvrdí, že se dopustil pouze formálních pochybení, nevznikla žádná škoda a že se snažil nedostatky odstranit a také je odstraňoval, nutno konstatovat, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v rozhodnutí o odvolání je výše pokuty dostatečně odůvodněna. Vzhledem k tomu, že výčet kritérií uvedených v § 76 odst. 6 zákona o požární ochraně je demonstrativní („zejména“), je úvaha správních orgánů, že i když nebyla způsobena jednáním žalobce škoda, bylo přihlédnuto k jiným kritériím, a to k době trvání protiprávního jednání. Správní orgány přihlédly rovněž ke skutečnosti, že šlo o opakovaný delikt, neboť žalobci uložena pokuta za stejné nedostatky již v roce 2008, a to za nesplnění opatření a za nepředložení zprávy o odstranění závad. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že při zvažování o výši pokuty správní orgán přihlédl i k § 76 odst. 5 zákona o požární ochraně, podle kterého právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě, která opětovně poruší povinnost, za kterou jí byla v předchozích třech letech uložena pokuta pravomocným rozhodnutím, může Hasičský záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru uložit další pokutu až do výše dvojnásobku pokuty stanovené v odstavcích 1 až 4. Podle § 76 odst. 1 písm. i) a odst. 2 písm. h) zákona o požární ochraně pak může Hasičský záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru uložit pokutu až do výše 500 000,- Kč,

příčemž dvojnásobek této částky je 1.000.000,- Kč. Pokutu uloženou ve výši 100 000,- Kč, tedy ve výši jedné desetiny její horní hranice, soud nepovažuje vzhledem k opakovanému porušování povinností předložit příslušné dokumenty a opožděné odstraňování správním orgánem zjištěných závad za pokutu nepřiměřeně vysokou.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšné žalované, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by jí náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu